

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie ze skargi A. B.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I NSP 48/24, po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 stycznia 2025 r.,

pozostawia skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

A. B. (dalej: skarżący), pismem, które wpłynęło do Sądu Najwyższego 3 października 2024 r. złożył skargę na przewlekłość postępowania toczącego się ze skargi na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym pod sygn. I NSP 48/24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 1725, dalej: ustawa o skardze na przewlekłość), w art. 2 ust. 1 pozwala wnieść ten środek zaskarżenia stronie w toku postępowań, których zamknięty katalog zawarty jest w art. 3 tej ustawy (zob.

postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18; 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; 29 października 2009 r., KSP 18/09). W katalogu tym nie uwzględniono postępowania wywołanego skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, bo też i nie jest ono samodzielny postępowaniem zmierzającym do stwierdzenia przewlekłości i ewentualnie zasądzenia z tego tytułu odpowiedniego odszkodowania czy zadośćuczynienia, mając charakter incydentalny względem postępowania głównego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04).

Ustawa o skardze nie przewiduje zatem możliwości wniesienia skargi na przewlekłość postępowania, które samo dotyczy skargi na przewlekłość postępowania (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2023 r., I NSP 309/22; z 3 listopada 2021 r., I NSP 185/21; z 11 lutego 2015 r., KSP 1/15; z 20 lipca 2010 r., III SPP 16/10). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego taka skarga nie podlega rozpoznaniu jako niedopuszczalna (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 października 2020 r., I NSP 140/20; z 14 lipca 2011 r., III SPP 16/11; z 20 lipca 2010 r., III SPP 16/10). Z tego powodu niniejsza skarga na przewlekłość, jako niedopuszczalna, podlegała pozostawieniu bez rozpoznania.

Na marginesie można wskazać, że określony w art. 11 ustawy o skardze na przewlekłość 2-miesięczny termin na rozpoznanie skargi na przewlekłość ma charakter instrukcyjny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NSP 140/20).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie stosowanego *a contrario* art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość i art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji.

ł.n

r.g.

